

“Ολοφ PALME”

ΣΧΕΔΙΟ

ΓΙΑ ΤΟ ΛΙΒΑΝΟ

Χρήστος
Κηπουρός

Σχέδιο «Olof Palme» για το Λίβανο,

A. Εισαγωγή

1. Σχέδιο «Olof Palme» για το Λίβανο,
2. Επιπλέον συγκρίσεις και ο ρόλος του Ελληνισμού,
3. Στην κοιλάδα των κινημάτων,

Copyright 2006,

Χρήστος Κηπουρός

Μαυρομιχάλη 13

Διδυμότειχο

kipuros@otenet.gr

Εικόνα εξώφυλλου: Το κάστρο των Σταυροφόρων. Sayda, Σιδώνα.
«Μια αυτοκριτική επιστροφή του Ευρωπαϊκού σκάφους στο Λίβανο».
Σύνθεση συγγραφέα. Βάση, η αφίσα Reyen Dirken '47 & «Οι μεγάλες
ημέρες της Ευρώπης» του J.M. Gailard., όπου προστέθηκε η Κύπρος.

Πηγή: φωτογραφικό αρχείο του ίδιου.

Εικ. Οπισθόφυλλου: Επεξεργασία ίδιου. Κοιλάδα Μπεκάα, Λίβανος.

Πηγή: ο. π.,

Φωτογραφίες από την επίσκεψη στην κοιλάδα Μπεκάα, και στην
AKADEMİYA MAHSUM KORKMAZ του Κουρδικού κινήματος.
Σεπτέμβριος 1988.

Θράκη 1 Αυγούστου 2006,

Εικόνα εξώφυλλου,

Εικόνα Οπισθόφυλλου,

Σχέδιο «Olof Palme» για το Λίβανο

Α. Εισαγωγή

Του πρώην Βουλευτή Χρήστου Κηπουρού

Ναι μεν το επίθετο «μέσος-η-ον» ενυπάρχει ως συνθετικό και στα τρία τοπωνύμια της περιοχής, στην Μέση Ανατολή, την Ανατολική Μεσόγειο και τη Μεσοποταμία, όμως δεν συμβαίνει το ίδιο με τη μέση οδό, τη γνωστή από την Αριστοτέλεια παιδεία και λογική για την επίλυση των χρόνιων προβλημάτων που αναπαράγονται και που διαρκώς αναφύονται νέα. Από τον κανόνα αυτό εξαιρείται ο χρόνος.

Όταν π.χ. κάποιος λένε, νέα Μέση Ανατολή, εννοούν νέο μεσαίωνα. Υποκρίνονται και όταν ακόμη συλλυπούνται. Άλλωστε έδειξαν το πόσο εκτιμούν τις αρχές και τις αξίες της Ελευθερίας, της Ειρήνης και της Δημοκρατίας. Δεν είναι όμως οι μόνοι. Επίσης υποκρίνονται πολλοί άλλοι, ακόμη και με τον πληθωρισμό της λέξης «άμεση», όταν διατείνονται την άμεση κατάπαυση του πυρός. Δεν είναι τόσο το ότι η ίδια αυτή λέξη που παράγεται από το στερητικό «α» και τη «μέση» είναι ένα είδος χρόνου και επόμενα υπάγεται στην εξαίρεση που έλεγα. Υποκρίνονται διότι παράλληλα είναι γνωστοί θιασώτες των πρώτων, των εμπνευστών του νέου μεσαίωνα μετά των όποιων θεσμικών παρελκομένων. Είτε είναι διεθνείς οργανισμοί είτε σκέτο Διεθνείς. Μικρή δε σημασία έχει αν ανήκουν στη μια ή την άλλη

μεγάλη πολιτική διεθνή αφού ως δια ταύτα τους παραμένει το ίδιο στιχάκι: άμεση κατάπαυση του πυρός ή άμεση εκεχειρία κλπ., που επίσης περίπου το επαναλαμβάνουν και οι μικρές διεθνείς.

Όμως και αν ακόμη ήταν αλλιώς τα πράγματα και όλες αυτές ή έστω κάποιες, όντως ήταν ειλικρινείς τότε, με πρώτη τη διεθνή που έχει ημεδαπό Πρόεδρο, πως εξηγούν το ότι η «άμεση εκεχειρία» είναι τελικά σαν να μην έχει καν λεχθεί αφού τα θύματα συνεχίζουν να περισσεύουν; Και γιατί δεν σκέπτονται άλλες λύσεις; Γιατί έστω δεν λένε δημόσια ότι δεν έχουν να πουν κάτι καινούργιο που να μπορεί να πιάσει τόπο; Η απάντηση σε όλα αυτά που ήδη συζητείται από όχι και λίγους ανά την Ευρώπη πολίτες και που δεν είναι άλλη από τη Δημοκρατική, αυτή και μόνο αυτή θα καθορίσει και το πεδίο των πρωτοβουλιών για τη λύση του παλιού αυτού όσο όμως και νέου διεθνούς γόρδιου.

Αν επιχειρήσει κανείς να εξετάσει την περιοχή δεν θα αποφύγει να περάσει από ένα κοινό τόπο. Την κοιλάδα Μπεκάα στο Λίβανο. Δεν γνωρίζω αν η πηγή που κατά μια εκδοχή σημαίνει το όνομά της, σχετίζεται με φυσικούς ποταμούς ή ποταμούς αίματος και δακρύων που χύθηκαν στη διάρκεια της ιστορίας. Στην παλιότερη όσο στην πρόσφατη, σε γειτονικές της περιοχές. Από τη σφαγή του 1982 στη Σάμπρα και Σατίλα έως εκείνη της Κανά των μικρών παιδιών. Εγώ πάντως την ονομάζω κοιλάδα των κινημάτων, γιατί πήγαν εκεί και εκπαιδεύτηκαν κατά καιρούς όλα σχεδόν τα κινήματα που υπάρχουν στο συγκεκριμένο τρίγωνο.

Μόνο βέβαια η γέννηση, η ύπαρξη και η εξάπλωσή τους δεν αρκεί. Ούτε καν ο πρωταγωνιστικός τους ρόλος. Το ότι εξαναγκάστηκαν να διαλέξουν τον πλέον δύσκολο δρόμο που μάλιστα είναι γεμάτος θυσίες, δεν σημαίνει ότι μπορούν να περιφρονήσουν τις υπόλοιπες αξίες. Γιατί πέραν των αγώνων για την Ελευθερία των λαών τους, ο πυρήνας της παιδείας τους οφείλει να είναι η Δημοκρατία. Τόσο σαν σκέψη, όσο και σαν πράξη. Και όχι μόνο αυτή αλλά και μετά των απαιτήσεων τις οποίες θέτει ώστε να υπάρξει στοιχειωδώς. Από την ικανότητα προς συνεννόηση και τη συνδιαλλαγή έως την προστασία από μεταφυσικές προεκτάσεις, όπως η θεοκρατία, που γυρίζει το ρολόι της ιστορίας σε προηγούμενους αιώνες αν όχι στο μεσαίωνα.

Η πρώτη αιτία στην οποία οφείλεται η απουσία της ειρήνης είναι η απουσία της Δημοκρατίας. Και η ευθύνη εδώ είναι εξ αδιαιρέτου. Η Δημοκρατική οπτική είναι το κύριο αναλυτικό εργαλείο στα κείμενα που ακολουθούν. Ειρήνη διαμέσου Δημοκρατίας. Με άλλα λόγια, επιστροφή στο διάλογο. Μια τέτοια εξέλιξη δεν αρκεί κανείς να την εύχεται αλλά να δίνει και πολιτική προοπτική. Σε αυτή τη σφαίρα καλείται να προσφέρει τις καλές της υπηρεσίες η Ευρώπη.

Το πρώτο λοιπόν κείμενο αναφέρεται στο τι μπορεί να κάνει η Γηραιά Ήπειρος στο Λίβανο. Το δεύτερο περιγράφει το ρόλο του μπορεί να παίξει ο Ελληνισμός. Το τρίτο εξετάζει μερικές πτυχές του Κουρδικού κλείνοντας με το Παλαιστινιακό.

1. Σχέδιο «Olof Palme» για το Λίβανο

Πέραν των ανθρωπιστικών κινήσεων που έκαναν, η Κύπρος και η Ελλάδα μπορούν να προβούν και σε άλλες. Μια νέα κίνηση είναι η ενθάρρυνση της εξελισσόμενης πρωτοβουλίας να αναλάβουν ρόλους ειρηνευτικής δύναμης στο νότιο Λίβανο, οι ευρωπαϊκές δυνάμεις. Μάλιστα να καλυφθεί η δαπάνη από το Ευρωπαϊκό ταμείο, στην οποία να προστεθεί και να ενσωματωθεί ένα αναγκαίο αναπτυξιακό σχέδιο για τη μαρτυρική αυτή μεσανατολική χώρα. Να υπάρξει δηλαδή ένα είδος υιοθεσίας. Από αποπαίδι ο Λίβανος να γίνει ψυχοπαίδι. Είναι μια συμβολική πράξη με στοιχεία ιστορικής αυτοκριτικής ενώ συνιστά και έμπρακτη αποδοκιμασία στις νέες, υπερπόντιες και ακόμη πιο χειρότερες αυτή τη φορά σταυροφορίες στην ευρύτερη περιοχή. Και κυρίως προωθεί την ίδια την πολιτική λύση που άλλωστε υπάρχει και βρίσκεται μέσα στις Ευρωπαϊκές αρχές και αξίες. Ούτε σε κάνες όπλων βρίσκεται ούτε όμως σε προσευχές.

Ένα τέτοιο σχέδιο «Olof Palme» θα αποτελέσει και το πιο ουσιαστικό μνημόσυνο στα φετινά εικοσάχρονα από τη πολύ βρόμικη εκείνη δολοφονία του ειρηνιστή Σουηδού πρωθυπουργού που διακόνησε την ευρωπαϊκή και την παγκόσμια ειρήνη με λόγια και με έργα και με την ίδια τη ζωή του.

Δεν νομίζω ότι είναι κανείς που θα το δει με άσχημο μάτι. Είτε στην Ευρώπη είτε στη Μέση Ανατολή είτε στον υπόλοιπο κόσμο. Ειδικά δε οι Ευρωπαίοι θα αισθανθούν υπερήφανοι για το ρόλο αυτό της Ένωσης τους. Γιατί θα είναι και ένας νέος ρόλος πολιτικής ισχύος πέραν της ταυτόχρονης ειρηνευτικής επίβλεψης. Και θα είναι και το βάπτισμα του πυρός για τη Γηραιά Ήπειρο. Δεν μιλώ βέβαια για Ραχ Ευροπεανα αλλά για το πέρασμα από την οικονομική και καταναλωτική δύναμη στην πολιτική δύναμη.

Πολλοί μιλούν για αυτό, όμως το θέμα είναι τι κάνουν. Και δεν κάνουν πολλά. Μια τέτοια ειρηνευτική πρωτοβουλία με ονομασία προέλευσης είναι το πρώτο βήμα. Ούτε Νάτα ούτε άλλες νοθεύσεις με τη συμμετοχή στην αποστολή μη μελών της Ένωσης. Μεταξύ άλλων θα ανακουφιστεί ακόμη και ο ΟΗΕ, που σημειωτέο, δεν είναι αρνητικός. Εκτός και αν κάποιος είναι Οηεδέστερος των Οηέδων. Γιατί υπάρχουν τέτοιοι στην περιοχή. Όπως και στη χώρα μας, από παλιές και νέες δοσοληψίες με αξιωματούχους του Οργανισμού στις οποίες χειρίζονται την τραγωδία του Λιβάνου ως πλυντήριο για τα κοινά τους άπλυτα ως προς την κάθαρση της Κυπριακής τραγωδίας.

Και επιτέλους, όπως αλλού, έτσι και εδώ, να μην επαναλαμβάνεται από όλους το αίτημα της εκεχειρίας όμως κανείς δεν προτείνει κάτι τι το χειροπιαστό. Παραμένουν τα ευχολόγια άντε και οι επισκέψεις επί τόπου του δράματος ή και άλλα διεθνή ταξίδια, οι βόμβες όμως παραμένουν βόμβες. Επί της ουσίας, μηδέν εις το πηλίκο. Καλές οι επισκέψεις αλλά οι σκέψεις ακόμη πιο καλές. Πολλοί λοιπόν είναι αυτοί που μπορούν να στραφούν προς την Ευρώπη. Η οποία είναι

καιρός να αρχίσει μια νέα περίοδο σχέσεων με όλους. Και εφόσον οι υπερδυνάμεις ή οι εντεταλμένοι διεθνείς οργανισμοί ή ακόμη και οι διεθνείς της πολιτικής απέτυχαν στην αποστολή τους, ας ψάξει να βρει η ίδια, ως εγγυήτρια δύναμη της Δημοκρατίας τον τρόπο πως να τους χωρίσει. Εν ανάγκη αντί να πηγαίνουν ένας-ένας οι όποιοι ταγοί της ας πάει η ίδια εκεί ως διεθνής φορέας, ως προπομπός της ειρηνευτικής της δύναμης που θα ακολουθήσει. Αλλιώς το μερίδιο της ευθύνης δεν θα είναι ευκαταφρόνητο. Όπως δεν ήταν, και δεν είναι. Γιατί το να βλέπει εκ του μακρόθεν και να συλλυπείται την ύπαρξη θυμάτων δεν διαφέρει πολύ από τον ορισμό της υποκρισίας.

Να το πω διαφορετικά. Όχι μόνο οι Έλληνες πολίτες αλλά ούτε οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι είναι Αμερικανάκια. Δεν το γενικεύω αλλά δεν είναι λίγοι οι Αμερικανοί πολίτες που σιγούν. Όσο για την Ευρώπη να μην υπάρχουν τσιράκια και βαποράκια των ΗΠΑ αλλά είναι μειονότητα. Γιατί παρά το όποιο Δημοκρατικό Σύνταγμα, άλλη Δημοκρατία έχει στο μυαλό του -που δεν έχει- ο Bush, και άλλη Δημοκρατία η Ευρώπη. Όσο δε και να τα ταυτίζουν κάποιои, άλλο πράγμα η φιλοευρωπαϊκή Ευρώπη, άλλο η αμερικανόφιλη. Το ίδιο ισχύει για τη φιλοευρωπαϊκή και την αμερικανόφιλη Ελλάδα. Έστω αν στην υπόλοιπη Ευρώπη όσο κυρίως στην Ελλάδα υπάρχει άλλη μια κατηγορία. Η φιλοευρω-ηπαϊκή. Η Ελλάδα των ευχαριστιών.

Εννοείται ότι η Ευρωπαϊκή ειρηνευτική δύναμη θα πάει στο Λίβανο να υπερασπιστεί τις αρχές της Ειρήνης και της Δημοκρατίας. Δε θα πάει να διευκολύνει τη δημιουργία νέων Ιράκ στην ευρύτερη περιοχή. Ούτε για να βγάλουν οι ΗΠΑ τα σπασμένα, να ρεφάρουν,

κρατώντας στο χέρι τους πολίτες τους, αν δεν τους καθιστούν συνεργούς ενώ στην ουσία θα αναπαραγάγουν τον ίδιο αιματηρό και φαύλο κύκλο, προτού ο δικός τους κύκλος αρχίσει να κλείνει οριστικά. Κάτι άλλωστε που δεν θα είναι ούτε η πρώτη φορά ούτε η τελευταία αφού τα μηνύματα της ιστορίας είναι γεμάτα με Pax.

Η Ευρώπη οφείλει να δει το Λίβανο σαν αυτό που πράγματι είναι. Και να δείξει με πράξεις ότι βρίσκεται δίπλα του όχι μόνο ανθρωπιστικά και ψυχολογικά. Ούτε μόνο από λόγους αλληλεγγύης και ιστορικών σχέσεων. Μετά την ένταξη της Κύπρου στην Ένωση, ο Λίβανος είναι και όμορος. Όμως άλλο όμορος, άλλο όμηρος του ενός και του άλλου. Είτε αυτός λέγεται Ισραήλ είτε Hezbollah, που σημαίνει το κόμμα του Αλλάχ. Είτε η Αμερική είτε και το Ιράν. Με άλλα λόγια, ούτε Ισραήλ ούτε Hezbollah. Ούτε ΗΠΑ ούτε Ιράν και Συρία. Ούτε νέες σταυροφορίες ούτε και νέες θεοκρατίες.

2. Επιπλέον συγκρίσεις και ο ρόλος του Ελληνισμού

Η λύση δεν βρίσκεται στους βομβαρδισμούς και στην εισβολή και κατοχή Λιβανικών εδαφών από το στρατό των Ισραηλινών κατά τα πρότυπα των Ναζί ή του Αττίλα ούτε όμως στο μεταφυσικό πεδίο της κατά τα άλλα ηρωικής αντίστασης μετά επιθέσεων των Λιβανέζων μαχητών του κόμματος του θεού.

Το λέω αυτό γιατί κι οι Κούρδοι αγωνιστές είναι μουσουλμάνοι, όμως ποτέ δεν είπαν για την Τουρκία, κάτι ανάλογο με αυτά που λένε οι Σίτες για το Ισραήλ. Και αυτό παρά το ότι η Τουρκία να μεν αλλού υστερεί, π.χ. ως προς την οικονομία, όμως σε όλα τα υπόλοιπα είναι εκατό αν όχι περισσότερα Ισραήλ σε ένα μέρος. Τόσο ως ιστορία τριών τουλάχιστον γενοκτονιών εις βάρος των ιστορικών λαών της περιοχής, όσο όμως και ως παρόν με τέσσερεις χιλιάδες βομβαρδισμένα και καμένα Κουρδικά χωριά και με τον Αττίλα που επί τρεις και πλέον δεκαετίες παραμένει ως εισβολέας κατέχοντας τη μισή περίπου Κύπρο.

Σε όλα τα μέρη της γης η λύση βρίσκεται στη Δημοκρατία. Είτε λέγεται Μέση Ανατολή είτε λέγεται Κύπρος είτε λέγεται Κουρδικό. Δημοκρατία και μόνο Δημοκρατία. Όπως στα μαθηματικά λέμε, τότε και μόνο τότε. Για αυτό και μίλησα για Ευρωπαϊκή λύση στην Κύπρο, πολύ πριν το Δημοψήφισμα της 24ης Απριλίου του 2004. Γιατί, το Plan Annan δεν την προωθούσε. Αντίθετα την καταργούσε. Από την άλλη δεν υπήρξε απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας.

Υπάρχει όμως και το ουδέν κακόν αμιγές καλού. Ο ιστορικός νόμος της περιοχής, που θέλει την τραγικότητα να γεννά ακόμη και ελπίδες. Συμβαίνει αυτό συχνά. Το βλέπει κανείς στην εισβολή και κατοχή του Ιράκ και στην εκεί ταυτόχρονη εξέλιξη του Κουρδικού. Έτσι άλλωστε έγινε και με την Κυπριακή τραγωδία που γέννησε την Ελλαδική μεταπολίτευση και τη Δημοκρατία του '74. Το ίδιο κάνει η ιστορία που κλείνει και σήμερα το μάτι στον Ελληνισμό λέγοντας τον ότι η μεσανατολική τραγωδία, έστω και αν είναι διαφορετική από την Κυπριακή τραγωδία, του προσφέρει ένα νέο γεωοικονομικό και γεωπολιτισμικό ρόλο. Να εξελιχθεί σε ένα νέο κόμβο -Logistics- αφού το οικόπεδό του βρίσκεται στον πιο πολυσύχναστο δρόμο της γης: Ευρώπης και Ανατολικής Μεσογείου γωνία.

Και δεν μιλώ απλά μόνο για τη ναυτιλιακή ροή και τη θαλάσσια γεωοικονομία. Μιλώ για τη ροή και διάχυση των αναπτυξιακών και πολιτισμικών ρευμάτων της Ευρωπαϊκής Δημοκρατικής παιδείας. Επίσης, για τον ηθικό κόμβο logistics. Την αγκαλιά της Λάρνακας και της Πάφου, τη δεκάδες φορές μεγαλύτερη από άλλες έστω κι αν η Κύπρος δεν χάρηκε με τα συγχαρητήρια της υπόλοιπης Ευρώπης και του κόσμου όλου, μηδέ εξαιρουμένων των εξαναγκασθεισών σε αυτά ΗΠΑ. Αυτό διότι την εμποδίζει το κοινό της τραγωδίας. Διότι, πέραν των δεκάδων χιλιάδων Ευρωπαίων και άλλων προσφύγων, ήθελε να ανοίξει ακόμη πιο πολύ τα χέρια της, προς τις εκατοντάδες χιλιάδες Λιβανέζων προσφύγων. Για τους οποίους μόνο μια αγκαλιά το μπορεί και που ο Ελληνισμός οφείλει να προτείνει. Το σχέδιο «Ολαφ Πάλμε». Για αυτό στο σκάφος «Europe» της αφίσας «Reyen Dirken 1947» που υπάρχει στο έργο του J.M. Gailard, «Οι μεγάλες ημέρες της Ευρώπης», έβαλα πάνω-πάνω τη σημαία της Κυπριακής Δημοκρατίας.

3. Στην κοιλάδα των κινημάτων

Το Σεπτέμβριο του 1988 μια ομάδα Ελλήνων επισκεφθήκαμε την κοιλάδα Μπεκάα, στο Λίβανο. Συγκεκριμένα το στρατόπεδο εκπαίδευσης των Κούρδων μαχητών του P.K.K. όπου πριν υπήρξαν οι εγκαταστάσεις της Οργάνωσης για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης και άλλων κινημάτων αργότερα, όπως της Hezbollah. Από τη μια, ήταν η κοιλάδα των κινημάτων. Από την άλλη ο τόπος στον οποίο κτίστηκε η ιστορική όσο η μαρτυρική τους συνέχεια.

Σήμερα ο Αμπντουλάχ Οτζαλάν, ο ιστορικός ηγέτης του Κουρδικού λαού, ο οποίος εξαναγκάστηκε να αποχωρήσει το 1998 από την κατεχόμενη τότε από την Συρία κοιλάδα, για να περιπλανηθεί επί μήνες και παραπλανηθεί, προτού παραδοθεί από την Ελληνική κυβέρνηση, μέσω Κένυας, στην Τουρκία, παραμένει φυλακισμένος έκτοτε στο Ιμραλί. Το κίνημα όμως που δημιούργησε, και που πολλοί εδώ έλεγαν ότι έκλεισε ο κύκλος του, ζει. Βρίσκεται δε παντού. Από την Ανατολία και το Κουρδιστάν ως στις Ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις και τις Τουρκικές, όπως στην Κωνσταντινούπολη, όπου ζουν εκατομμύρια Κούρδων, πρόσφυγες οι πιο πολλοί από τα πυρπολημένα τους χωριά της Ανατολίας.

Αν η Ευρώπη ξαναδεί τις αρχές της χρειάζεται να προσδιορίσει εκ νέου κάποιους όρους, Π.χ. ο χαρακτηρισμός του ιστορικού αυτού λαού των είκοσι εκατομμυρίων Κούρδων ως μειονότητας, μόνον ως ύβρη μπορεί να θεωρηθεί. Αν η Τουρκία πειστεί από την Ε.Ε. να ανοίξει παράθυρο στη Δημοκρατία, τότε τα πράγματα μπορούν να

φτάσουν από την Ισπανοποίησή της έως το ανεξάρτητο Κουρδικό κράτος ή και την ένωσή του με το Νότιο Κουρδιστάν, που σήμερα είναι ομόσπονδο στο Ιράκ, ένα βήμα πριν από την ανεξαρτησία. Αυτή σχεδιάζει να ακυρώσει, μεταξύ των άλλων, με την εισβολή που προετοιμάζει η Τουρκία. Όμως μέχρι στιγμής η Ευρώπη δεν έθεσε καν ζήτημα απελευθέρωσης του φυλακισμένου Κούρδου ηγέτη. Ούτε καν ανθρωπιστικά. Η όλη στάση της στο θέμα, δεν την τιμά.

Φεύγοντας από την κοιλάδα αυτή των κινημάτων Μπεκάα, σκεφτόμουν πως θα ήταν αν ο Λίβανος, η Παλαιστίνη και το Κουρδιστάν ξαναβρίσκονταν εκεί, αυτή τη φορά όλοι μαζί, στον ίδιο τόπο, ως ανεξάρτητες χώρες με τα κινήματά τους, και φυσικά χωρίς κανένα αποκλεισμό. Πέρασαν έκτοτε είκοσι περίπου χρόνια χωρίς να καταστεί δυνατόν, όμως εγώ συνεχίζω να το περιμένω. Αν οι άνθρωποι έχουν μια ευτυχέστερη ημέρα στη ζωή τους, η δική μου θα είναι αυτή. Γιατί θα είναι μια ημέρα χωριστή για όλες επίσης τις αξίες. Από την Ελευθερία και την Ανεξαρτησία έως την Ειρήνη και τη Δημοκρατία. Τόσο για την Ανατολική Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή, όσο και τους λαούς και τα κινήματά τους. Από το P.K.K. και τη Hamas ως τη Hezbollah. Τα οποία ως κυβερνήσεις, θα έχουν πολύ μεγαλύτερες ευθύνες απέναντι στους λαούς. Έστω όμως και τώρα μπορούν να δουν την ιστορία και το τι παρέες προτιμά η Δημοκρατία. Και αν δεν βρουν σε αυτές, δικές τους ιδέες, ας το ξανασκεφθούν αφού στη γη όλοι οφείλουμε να «Γηράσκουμε αεί διδασκόμενοι». Όπως οι Εβραίοι οφείλουν να δουν τα δικά τους. Γιατί άλλο η Δημοκρατία, η συνύπαρξη, το μαζί και άλλο το Ναζί.

Ο Γιασέρ Αραφάτ δεν βρίσκεται εν ζωή. Όμως και η Παλαιστίνη που επί των ημερών του έφτασε έως τη βρύση χωρίς να μπορέσει να πει νερό, αν συνεχίσει το δρόμο του, που είναι και ο μόνος δρόμος, θα πει. Το ιστορικό αίτημα του μαρτυρικού λαού των Παλαιστινίων μόνον έτσι θα δικαιωθεί. Αυτό τον αγώνα άλλωστε δίνει και η συντριπτική πλειοψηφία των κινημάτων αλλά και των εκλεγμένων εκπροσώπων του.

Θράκη 1 Αυγούστου 2006,

